

Breptova doprava aneb Jak cestujeme?

Breptův editorial

DOPRAVNÍ KOLAPS

Můj vztah k dopravě a dopravním prostředkům v průběhu času prošel značnými změnami. Děním svůj život v tomto smyslu na období PŘED narozením dětí a PO něm. V důsledku porodu se zřejmě část neuronů v mém mozku přesunula z oblasti RYCHLOST A ADRENALIN do oblasti STRACH. Jinak si to nedovedu vysvětlit...

V období PŘED jsem řídila automobil, dokázala hýkat nadšením vedle řidiče, který nejezdil zrovna předpisově, a lety služební i soukromé jsem si užívala se vším všudy. Na letišti jsem byla schopná přemýšlet, zda parfémy si v duty free obchodě koupím hned nebo až při cestě zpět, jestli si v letadle dám bílé víno nebo colu a co se bude podávat na palubě k svačince.

V období PO přišla zásadní změna. Auto neřídím, pokud se nepočítá jízda po louce v malém Peugeotu pro pobavení našich dětí. Namísto spolujezdce má můj muž vedle sebe policistu ve službě. V autě zásadně nespím (ani v noci), neustále pomrkávám po tachometru, zda se naše rychlost pohybuje v mezích vyhlášky, napjatě kontroluji stav na silnici vpředu a pomocí zrcátka na své straně vozidla i vzadu. Prostě a jednoduše – při jakkoliv dlouhé trase jsem nepřetržitě ve střehu. Můj současný vztah k rychlosti, myslím, nejlépe vystihuje fakt, že při jízdě na kole si přibrzdžuji nejen z kopce, ale i na rovině. Aby se mi to moc nerozjelo...

Nejdramatičtější proměnou však prošel můj vztah k přemisťování se vzduchem. O cestě letadlem jsem několik let nedokázala vůbec uvažovat. Což ovšem jedinci s výhřezem bederní ploténky dost komplikuje život, protože dlouhé cesty autem znamenají v lepším případě bolest,

v horším pak naprostou nehybnost, případně pobyt v nemocnici na kapačkách. Jistě uznáte, že nevrlá matka pohybující se opatrně v mírném předklonu není zrovna dobrým předpokladem pro ideální průběh rodinné dovolené. A tak po letech přesvědčování sama sebe, že už jsem toho v životě viděla dost a všechny sochy, obrazy a další skvosty si můžu pohodlně najít na internetu či v kvalitních obrazových publikacích a že moře v Bibione je stejně krásné jako třeba v Řecku, jsem se prostě naštvála. Věděli jste například, že více lidí za rok je zabito osly než v důsledku letecké havárie? Rozhodnutí bylo jasné – poletím!

Velmi odvážně jsem spolu se svým manželem vybrala již v lednu dovolenou na krásném řeckém ostrově, namotivovala děti a začala se těšit. Čím více se blížilo léto, bylo mi jasné, že mi to jen tak neprojde. Pochopila jsem, že není normální si už od dubna každý večer před usnutím představovat nástup do letadla. Bylo na čase poradit se s odborníkem. Ten potvrdil správnost mého rozhodnutí překonat sebe sama a pro jistotu doporučil vhodné medikamenty, které jistojistě zabrání mému útěku z letištní haly. Nebudu vás napínat. Na dovolenou jsem odletěla a zase se letadlem vrátila zpátky.

Hned na podzim jsem se letecky přepravila ještě na romantický víkend se svým manželem. Úplný happy end se však nekonal. Místo doporučené poloviny tabletky potřebuji dvě na každý let. Ani tato dávka mě však nedokáže zbavit naprostého ochromení strachem po celou dobu strávenou ve vzduchu. Pochopila jsem, že takový stav dokážu bez větší zdravotní újmy vydržet maximálně tři hodiny. Tedy destinace, které jsou od naší vlasti vzdálené více než tři hodiny letu, jsou mi nadále zapovězené. Ledaže by mě někdo uvedl do slastného, ale totálního bezvědomí. Ale nestěžuji si, zisk z tohoto malého vítězství je obrovský. Kříšťalové čisté moře a bělostná Pieta od Michelangela naživo. To je přece nádhera!

Abych nebyla jen negativní a ustrašená, i v období PO se dopravuji ráda. Miluji vlaky (samozřejmě ty naše pomalé, ne žádné japonské šílenosti) a výlet na Karlštejn si ráda s dětmi vystihnu každé léto. A také ráda jezdím žlutými autobusy nejmenované značky. S kavičkou, novinami a filmy, na které bych jindy neměla čas. Mým nejoblíbenějším dopravním prostředkem však nadále zůstávají vlastní, lehce do X tvarované nožky. Chodím a někdy i běhám s radostí. Ani ne tak proto, že je to považováno za zdravé. Spíš je to prostě hezké, uklidňující a člověk toho po cestě nejvíce nejen vidí, ale také slyší a cítí. V rychlosti totiž často nestihnete postřehnout, že vám něco utká...

Dopravujte se tedy pomalu, bezpečně a hlavně do míst, která máte rádi! ■

Edita Janečková

Foto: Archiv N3

Dnes vás veze Pepa z depa Rozhovor s Josefem Šubrtem

Jsou místa, která zná prakticky každý Pražan. Třeba takový autobus. Ale jaké to je, být jeho řidičem a znát jej nejen jako pasažér, ale i zevnitř, zespoda a ze shora? Ptáme se dnes pana Pepy Šubrtu, který je povoláním řidič autobusu, a to dokonce pověstné linky č. 136. Rozhovoru se účastní také jeho žena, naše milá, dříve pravidelná, nyní příležitostná dobrovolnice Kristýna.

Tak tedy otázka první: Jak ses dostal ke své práci?

Vyučil jsem se pro Dopravní podnik jako automechanik. A autobusy tedy nejen řídím, ale i opravuji.

Hrál sis jako kluk s autíčky nebo spíš s pistolkami či něčím jiným?

Hrál jsem si s vlaky. Doma jsme měli kolejiště. A rád jsem hrál fotbal.

Jsi fanda i do jiných strojů, vlaků a tramvají?

No jasně, vlakem jezdím rád.

Bavilo by tě řídit i tramvaj nebo lanovku?

Bavilo by mne řídit lanovku. Větší zážitek z řízení a velký rozhled do kraje.

Byl jsi v nějakém muzeu dopravy (třeba ve Sřešovicích nebo v Kopřivnici)? Co se ti tam nejvíc líbilo?

Byl jsem ve Sřešovicích a nejvíc se mi tam líbila kořka.

Kolik má autobus druhů brzd? Slyšela jsem neověřenou informaci, že celé čtyři, je to pravda? A jaké?

Každý typ autobusu má jiný druh brzd. Třeba autobus typu SOR NB 18 má brzdy vzduchové, dvouokruhové, kotoučové. Více by ses dozvěděla při dnech otevřených dveří v Dopravním podniku, bývají každý rok v měsíci září.

Jaký byl nejstarší autobus, se kterým jsi jel, a jak se ti s ním jelo?

Nejstarší autobus, který jsem řídil, byl první kloubový městský autobus řady Karosa B 741.

A nejmodernější?

Nízkopodlažní SOR NB18 kloubový.

Líbila by se ti v Praze trolejbusová doprava? Řídil jsi někdy trolejbus? Je to jiné?

Určitě ano, ale myslím si, že by kapacitně nestihala vozit cestující. Trolejbus jsem nikdy neřídil, ale když jsem v nějakém městě, kde jezdí, tak se jím svezu rád.

2x foto: Archiv rodiny Šubrtů

Co tě na tvé práci nejvíc baví?

Různorodost pracovního týdne. Buď ty autobusy opravuji, nebo je řídím. A hlavně mám čas na své dvě děti Matěje a Adélku.

A co na ní nejvíc nesnášíš?

Ucpané silnice.

Co je na ní nejtěžší?

Asi vstávání a občas to, že přicházím domů z odpolední směny po půlnoci.

A co je na ní obzvlášť zajímavé?

Pestrost tras autobusových linek.

Takže pokaždé jedeš jinou linkou? To tedy přijdeš do depa a tam ti je prostě přidělen volný bus? Já myslím, že každý má svou linku... Nebo jsi specialista-záskokář? To tedy musíš dobře znát Prahu? A víš vždycky, kde je jaká změna, objížďka, problém, nebo vám to nějak hlásí centrála? Máte vůbec centrálu? Pověď!

Jak kdy, někdy mám dvakrát za sebou stejnou linku. A ano, když jedu z garáže, tak mám přidělený autobus zrovna ten, který je určený pro danou linku. Buď je to krátký, nebo dlouhý autobus – pokaždé je to jiné. Žádný řidič nemá svoji linku, mění se to podle služeb. Trefila ses, jsem specialista-záskokář. Ty linky, které občas jezdím, znám dobře, a když dostanu linku, kterou jsem dlouho nebo vůbec nikdy nejel, tak si ji buď předem projedu, nebo se podívám na mapu. (Brepta komentuje: *Safra – kdo by tohle řekl? Podívá se na mapu! Prostě typický chlap...*). To podle toho, kolik mám času. Prahu docela znám, ale ne celou, jen tu část, kde jezdí autobusy z garáže Kačerov. Co se týče změn a objížďek, je-li to dlouhodobá změna, tak to máme napsané u jízdních řádů. Když je nečekaná nehoda anebo změna, tak nám to zahlásí z vysílačky. Tou už je vybaven každý autobus. Směny jsou dlouhé zhruba 9,5 hodiny, ale někdy jsou i kratší. Obědváme a svačíme v autobuse, k tomu je vyhraněný čas na konečné. No a na WC chodíme, kupodivu, také na konečné. Občas to jsou nenápadné cihlové boudy, občas to vypadá jak trafostanice...

Jaké závady jsou na autobusech nejčastější? A je k takovému opravování velkých strojů potřeba velká fyzická síla? Nebo spíš intuice? Či máte stroje, které vám zjisti, co autobusu je, jako to je v některých autoopravnách?

Závady jsou různé, občas nefungují dveře, nesvíří správně světla atd. Fyzická síla potřeba je a někdy i ta intuice. Takový autobus se opravuje na velkém zvedáku nebo v opravárenské jámě.

Zažil jsi nějaké nestandardní cestující? Měl jsi nějaký zájímavý zážitek s pasažéry? (Na tuto otázku řidič taktně mlčí, zeptáme se tedy jinak): Jsou noční cestující jiní než denní? Už jsi budil někoho, kdo na konečné spal?

Jsou o dost hlučnější a občas i vulgární, ale to bývají i ti denní. Spáče jsem už určitě budil, někdy se mi to stane i ve dne...

Jak to přišlo, že řídíš právě pověstný autobus č. 136?

Pan denní výpravčí neměl zrovna řidiče, který měl mít službu. Takže jsem zkrátka zaskočil.

Je něčím specifický?

Je to celkem dlouhá trasa – jezdí z Kobylis na Jižní Město přes Žižkov. A potkávám v ní známé lidi – když jsem touto linkou jel naposledy (a to už je hodně dávno), tak jsem potkal na Proseku Helu, vystupovala až na Floře. (A taky je vždycky nacpaný, dodává Brepta – že bychom my ze Žižkova doufali, že pojedeme s panem Pepou?)

Jezdíš pro radost, nebo pro peníze?

Pro radost i pro peníze, jak jinak.

Jaký máš vztah k řízení auta, baví tě to nebo to přenecháváš ženě?

Auto mne moc řídit nebaví a žena neřídí. A tak jezdíme jen na hory a na dovolenou pod stan. Jinak rádi jezdíme vlakem.

Kde jsi byl nejdál?

Autobusem v Itálii. A letadlem v Bulharsku.

A kde jsi byla nejdál ty, manželka řidiče autobusu?

Autobusem v Římě.

Jela jsi s ním někdy jako pasažérka?

Ano. Sama a občas i s dětmi. Děti bavi jezdít v prázdném autobuse ke garáži, když už končí na trase. A když jsem byla dítě a můj otec pracoval jako řidič autobusu, tak jsem s ním taky ráda jezdila a to jsem mohla až dovnitř garáže, do myčky a podobně. Ale teď už tě tam jen tak nepustí.

Jakým nejzvláštnějším dopravním prostředkem jste jeli?

Já Jindřichohradeckou místní dráhou. A Kristýna zubačkou ve Vysokých Tatrách.

Bál ses někdy za volantem?

Nebál, kdybych se bál, tak bych asi nemohl jezdít autobusem a mít zodpovědnost za cestující. (To je tak rozumná a logická odpověď, že se trochu stydím za tu otázku!)

Co vaše děti, čím jezdí nejraději?

Naše děti jezdí nejraději vlakem a tramvají.

Čím jezdíte do práce?

Já jezdím metrem. A Kristýna tramvají.

A poslední otázka: Pepo, neřekl bys nám nějakou veselou příhodu ze zatáčení?

Jednou se mi stalo, že jsem našel v autobuse notebook a pracovní tašku. Bylo to v pět ráno na Zbraslavském náměstí, a když si pro tyto věci přišel majitel, tak mi chtěl dát náleznou, otevřel peněženku a ejhle – byla prázdná...

Děkuju za rozhovor a těším se v Trojce nebo ve sto třicet šestce na viděnou! ■

Jolana Kurzweilová

Vlakem

Cestovat vlakem je vcelku příjemná záležitost. Pokud se váš vlak nezpozdí o 20 minut v minus pěti stupních pod nulou. Také potom záleží vedle toho, nebo dokonce s kým do vagonu nastoupíte. Cestu vám sice mohou zpříjemnit lidé, kteří jsou potichu a jen tak sedí a pozorují ostatní, ovšem i skupina vedoucí zajímavou a smysluplnou konverzaci. Problém však je, když si sednete vedle člověka, který nerespektuje soukromí nebo je prostě jen moc široký, a vy jste potom namačkaní na sedadle, na kterém máte obvykle položenou i bundu s aktovkou. Nejhorší je ale, když do vlaku nastoupí skupina neukázněných mladíků, kteří stále křičí jeden přes druhého, a ani to nedává smysl. Co se týká dochvilnosti vlaků, nemohu si stěžovat. Vlak má zpoždění jednou za měsíc, a to přibližně 10 minut. Páni a paní průvodčí bývají většinou milí, pokud je ovšem člověk před vámi nepotěší nevládním jízdním průkazem. To se poté ptají na spousty otázek, na které ani vy občas neznáte odpověď. Ve vlaku nejčastěji koukám ven z okna a přemýšlím nebo si dělám věci do školy. Mám cestování vlakem vcelku rád, pokud se nepokazí něčím, co jsem již uvedl. ■

Matyáš Polefín, gymnazista, 14 let

Metrem

Plán metra od Adama Vodičky (9 let), nadšeného obdivovatele veškerých kolejových dopravních prostředků.

Jak se žije s profesionálním řidičem

Na žádost Brepty se s vámi chci podělit o své zkušenosti, které jsem za posledních 20 let nashromáždila. Zdálo by se, že mít doma profesionálního řidiče je stejné jako mít muže s jakoukoli jinou profesí. Každá má svoje výhody a nevýhody. Pokud někdo nachází u profesionálního řidiče výhody, tak do toho. Já vím hlavně o nevýhodách. Řidičem či řidičkou jsme v současné době téměř všichni, takže část postřehů vám bude povědomých. My je jen zažíváme v koncentrované podobě díky soužití s osobou samostatně výdělečně činnou ve smluvní autodopravě. Je to na dlouhé vyprávění, tak to vezmu spíš telegraficky.

POŘÁD NA CESTĚ

Život, aspoň v našem nastavení, je hodně nepravidelný, nevyzpytatelný a těžko naplánovatelný. Mužovy odjezdy ve dvě v noci. Příjezdy ve tři ráno. Sprcha v půl druhé v noci. Několik dní volných. Snídaně v jedenáct. Přespávání v hotelech. Série dní a nocí, kdy je manžel a otec na cestách. Večeře v půlnoci. Stravování v motelech a bufetech u benzínek. Práce o víkendech. Spánek v autě na parkovištích. Každoročně desítky tisíc najetých kilometrů.

Noha na plynu. Nervy, jak se dostat na letiště včas, když je v Praze zácpa. Semafory. Zatačky. Zkratky, které nejsou jen kratší a pohodlné. Protrubování. Vybrzdování. Zdvžený prostředník. Jízda brzda – plyn. Neslušné komentáře k řidičským dovednostem jiných řidičů a řidiček. Objíždky. Kolony. Zlost na zákazníka, který přijde pozdě a čeká, že řidič zpoždění dožene. Debaty s kamarády o převodovkách, o aditivách, o autobazarech. Při výměně auta plné tašky věcí, které se nashromáždily ve starém vozu a do nového se nehodí. Ve schránce pravidelně zásilky s nabídkami výhodného leasingu či úvěru. Sledování cen nafty u každé benzinky, kterou cestou na chalupu míjíme.

DĚTI V AUTĚ

Cestování s dětmi je samostatnou kapitolou. Žádné drobení v autě, vždyť večer se poveze zákazník – ředitel či prezident.

Svačinky jediné na parkovišti. Ale jak zacpat dítěti pusku při jízdě aspoň na chvíli? Zpěv a stále nové sloky písničky, jak šla Madlenka po poli a koho tam potkala. Žádné špinavé botičky, které okopávají sedadlo před sebou! Žádné drobky na sedačce! Žádné skvrny od vylitého pití! Žádné mastné prstíčky! Čokoláda? Ani náhodou!

Bezpečností opatření – žádné opírání se při spánku o dveře. Svězt autem cizí děti? No, to je obrovská zodpovědnost. Cizí děti radši nebrat! „Víš, kolik jsem viděl na silnicích bouraček?“ A naše děti do auta k někomu cizímu? Úplně výjimečně, pokud náhodou auto i řidič projdou auditem bezpečnosti. Ale radši si je profesionální otec odveze do Pece pod Sněžkou sám, klidně pojedou na otočku.

NA ZÁVĚR

Abych byla upřímná. Několik výhod jsem si při psaní tohoto příspěvku uvědomila.

V dobách, kdy ještě nebylo běžné na většině čerpacích stanic najít čisté WC, jsme měli přehled, kde zastavit a kam si jít odskočit. Kde je možné si odskočit zdarma a kde ne. U kterých pumpy mají pitelné kafe a kde se radši na jídlo nezastavovat.

A asi nejmateratelnější výhodou je, že svému muži, co se týče řízení, plně důvěřuju. Má oči všude. Předjímá události, přemýšlí za ostatní řidiče. Jezdí bezpečně a na jistotu. Nečiní mi tedy potíže usnout na sedadle spolujezdce v žádné situaci – cestou na dovolenou, na chalupu či z večírku u známých. A po mnoha pokusech obhájit svoje řidičské schopnosti jsem to vzdala a prostě se nechávám vozit. Což je většinou celkem pohodlné. ■

Míla Kramná

P.S. Původně jsem aspirovala na to, popsat složitou situaci okolo taxislužby a smluvní autodopravy, ale ukázalo se to jako úkol, pro který nemám patřičný nadhled. Uvádím alespoň slovníček slangových pojmů:

Drožka: vozidlo taxislužby, **Drožkář:** taxikář, **Rito:** zakázka, **Ježdění přes drát:** získávání zakázek přes dispečink, **Světluška:** taxi jezdící s rozsvíceným transparentem na střeše, **znamena,** že vůz je neobsazený a můžete si ho odmávnout, **Štafl:** místo vyhrazené pro čekání vozů taxi.

Vtipné bylo, že jsme se na přípravu docela vykašlali. Neměli jsme naplánovanou cestu ani vyhledané fráze. Zato jsme ale měli dva pepřáky, které jsme po cestě strategicky nechávali zavřené v kufru aut. ☺

Cesta do Atén byla překvapivě rychlá a na málo stopů. Jeli jsme s řadou ochotných a nápomocných lidí. Ke konci se nám k našemu velikému překvapení povedlo stopnout i auto-bus přímo do Atén, pak jsme se stavili na pití s mladými Řeky a ti nás svezli v noci na motorkách po městečku, poté následovalo spaní na pláži u moře.

Cesta z Atén byla asi nejhorší... Museli jsme vyjet až na okraj Atén a odtud ještě ujít dalších asi devět kilometrů pěšky k dálnici, což nám zabralo asi tři hodiny, uff. Obecně cesta zpět byla horší než cesta tam, což přičítáme povinnosti jet přes Albánii. To ve výsledku znamenalo jet po malých silnicích v Řecku (kde se blbě stopuje i na dálnici). Každý nás popovízel jen po pár kilometrech. Jak jsme dojeli k Pogrodci v Albánii a opustili smolné Řecko, štěstí nám zase přálo.

Typickým znakem na stopu byla celková pohostinnost řidičů,

Foto: Archiv Honza Červeňák

kdy nám dávali jídlo i peníze. Zajžděli si s námi i o několik kilometrů dál, než oni sami potřebovali... Pokaždé nám řidiči vyprávěli, že oni jsou výjimka, ale že všichni ostatní jsou nebezpeční a ať raději vůbec nestopujeme.

První noc jsme unavení téměř nebyli a byli jsme ochotni jet beze spánku dál a dááááá. Z celkových šesti dnů jsme spali jen tři „noci“, a to ty tři uprostřed – i přesto, že jsme spali ty noci za sebou, ke konci už nás únava dostihla v plné míře. Jeden naplno v autě spal a druhý dával pozor, abychom nepřejeli důležitou benzínku či výjezd... ■

Honza Červeňák

Jak se žije s motorkářem

Ono se řekne motorkář. Prostě chlap, co jezdí na motorce. Ale co když je to motorkář OPRAVDU? Takový, co si přivezl motorku domů ve čtrnácti a ani po pohrůzce vykázání z domu se jí nevzdal? Takový, jenž stroj dovede nejen uřídit, ale taky celý rozebrat a zase složit, který jej miluje, komunikuje s ním, rozumí mu, stará se o něj, má k němu něžný, vřelý vztah?

S takovým motorkářem si pořídíte dvě děti, on se stane motorkářem bývalým a vy jste v klidu. Až jednou...

Jedeme sami dva v autě (velké děti už dávno mají svůj program).

„Musím ti něco důležitého říct,“ praví bývalý motorkář velmi vážným tónem.

Vzpomenu si na všechny právě se rozvádějící kamarády a krve by se ve mně nedořezal.

„Tak povídej.“

„Koupil jsem si motorku.“

Zajímavé, jak reálně hrozná zpráva může být vlivem okolností zprávou pozitivní, ba vítanou.

„A co s ní chceš dělat?!“

Jen se na mě podívá, ani si na čelo nezaklepá.

Z bývalého je zase motorkář. A jaký! Neboť ve svém věku brzkých padesátin už se nemusí spokojit se strojem nízkého

Foto: Archiv rodiny Kurzweilů

výkonu a subtilního vzhledu, dnes si zaslouží stroj velký, statný, spolehlivý, zkrátka adventure. A vzápětí ho také dovezde domů.

Díváte se na ně, na muže i na stroj, a nevíte, komu to sluší víc, jestli veliké červenostříbrné motorce nebo černému jezdcovi vedle ní (jo, široká ramena a výška 190 cm jsou v motorkářském obleku ještě širší a impozantnější).

A začínáte trochu závidět.

Co teď?

Přece s ním nakonec nenechám jezdit nějakou – blondýnu? A tak si nechám koupit svůj vlastní obleček, helmu a další doplňky (vzpomínku, jak jsem si první těhotenské šaty jako hlupáček vlastnoručně ušila, rychle zaplaším) a usednu za borce.

„Prosím tě, musím taky dejchat, vždyť mě uškrtíš,“ praví motorkář, ještě než vyrazí, a já o trochu povolím zoufalé sevření, kterým jsem si chtěla zachránit život.

Panebože!

To není normální rozjíždění, to je zrychlení jak v kosmické raketě. Hrůzou ani nedýchám – a sakra – co to dělá, chce mě zabít?? V zatačce se naklání, div neškrtá botou o asfalt a já si jenom zoufale říkám – nesmiš vyvažovat, nesmiš vyvažovat – a zavírám oči. Aspoň to budu mít rychle za sebou, myslím si odevzdaně. Měla bych napsat závěť a vydědit toho cvoka. Nebo umřeme spolu? Chudáci děti!

Kdyby aspoň zastavil, abych se mohla trochu vzpamatovat.

Ale ne, jel dál a furt. A co byste řekli? Po první jízdě následovala druhá a další a další, až mi to došlo. To, co s tou motorkou vlastně chce dělat. Chce pořád znovu zažívat ten pocit, že je svobodný. Že není spoutaný pásky (a předpisy), že cítí silnici, vůni větru, trávy a lesa, déšť, přírodu a benzin, že se svým strojem souzní a rozumí si navzájem. Že je to všechno dočista opravdové.

Bude jezdit do horských průsmyků, bahnitými cestami, divokými lesy, sám nebo s dalšími podobnými šílenými. Ale já, pyšný batůžek, se těším, jak v létě (nebo zjara nebo na podzim) se svým motorkářem taky pojedou... někam. Ven. Na cesty. Za větrem a za svobodou. ■

Jolana Kurzweilová

Vánoce pro trojkové děti

Obraz první: Zuzka – „skoronová“ koordinátorka tradičních akcí – se tváří vešele a energicky. Vánoční dílny jsou vymyšleny, materiál objednan, perníčky napečeny, divadelní kus vybrán.

Obraz druhý: Zuzka je mírně, ale opravdu velmi mírně rozladěna. Její domluvené divadýlko padlo. Kamarád Urbík nemá čas. Nevadí, živý betlém bude taky fajn a zvládneme ho vlastními silami!

Obraz třetí: Zuzka sedí u internetu v recepci a vypadá nezvykle nervózně. Knoty pro výrobu svíců ještě nedorazily. No nic, zaurgujeme dodavatele a bude dobře, ještě je čas.

Obraz čtvrtý: Den D dopoledne. Knoty ve Trojce stále nejsou. Co teď??? Zuzčin hrdina se vydává na zoufalou pouť předvánoční Prahou. Sežene? Ale jistě, je to přece hrdina! Můžeme tedy začít...

Foto: Archiv N3

Obraz pátý: Novou Trojkou voní už od vchodu svařák. Začínají se scházet první návštěvníci. U dveří zvoní kurýr. Veze knoty... Je odeslán i s knoty zpět do tmy. Cha, my máme své hrdiny!

Obraz šestý: Děti pobíhají, na střídačku zdobí (a hned ujdají) perníčky, vyrábějí svíce (i s knoty!) a malinkaté Ježíšky. Dospělí ochutnávají cukroví (jak ho někdo může dělat takhle maličkatě?), domácí vánočku a popíjejí lahodný svařáček dle Maruščina receptu. Pohoda, klid, dalo by se říci idyla. Dokonce i členky trojkového týmu, tvářící se v poslední době mírně vystresovaně, roztávají. Poslední akce před dlouhým vánočním volnem, to už vypadá optimisticky!

Obraz sedmý: Šimon strhne všechny svou energií ke zpěvu koled známých i těch, jejichž druhé a třetí sloky musíte lovit hluboko v paměti. Struny jeho kytary i hlasivky všech zúčastněných dostávají zabrat.

Obraz osmý: Tělocvična se proměnila v město Betlém. Marie – Helenka, Josef – Dan a Ježíšek – Karlík vypadají krásně. Z tělocvičného skládku vycházejí důstojně Tři králové se svými dary. Dojemný příběh ožívá v Nové Trojce stejně jako na tisících jiných míst.

Obraz devátý: Po krátké pauze je z tělocvičny pro změnu kinosál. Děti uléhají na polštářky a sledují kouzelný příběh o čaroději ze země Oz. Taková návštěvnost Filmového klubu Radima jistě těší. A rodiče konečně mohou zasednout kolem velkého stolu v herně a probrat věci vážné i veselé. Malé zastavení mezi dopečením posledního plechu cukroví a obalováním kapra.

A o tom jsou Vánoce v Nové Trojce. Tedy byly... Už loni! ■

Své dojmy zaznamenala Edita Janečková.

Jak to bylo na burze a po burze aneb Burzovní poděkování

Moji burzovně nejbližší,

s úsměvem na rtech, radostnou myslí a znovuobjevenou lehkostí na srdci vám oznamuji, že výtěžek Podzimní dobročinné burzy byl 64 058 Kč. Což je super!

Za utržené peníze pořídíme klimatizaci do velké herny, jak bylo avizováno. Což je super!

Inspiraci pro poděkování mi přinesl můj dnešní sen. V něm jsem byla na výletě se svými bootcampovými kamarády (zase ten bootcamp, promiňte, že s tím opět otravuji...no ale můj mozek zcela správně vyhodnotil chvíle, kdy zažívám téměř naprostou bezstarostnost – a to jsou právě víkendy s bootcampovou partičkou). Ale v tomto snu bylo všechno úplně jinak. Samý problém, průšvih, trapas! Zatímco moji přátelé trhali ovoce v sadu, běhali přes soukromý pozemek, omezovali dopravu, posmívali se kolemjdoucím...já jsem za nimi vlála, vysvětlovala, omlouvala se...

Kde že je ta spojitost? Samozřejmě nikoli v onom popsaném rebelství, ale v množství drobných kauzických, které jsme řešili a které burza pochopitelně přináší...na zemi nalezený kód, zboží bez kódu, nemám peníze, nemohu si zboží vyzvednout, spěchám, mám jenom tři kusy, jak je možné, že se zboží nedohledá?!? Tohle není moje bunda, oteplováčky modré, hlad, žízeň, fronta, klíče, průvan, vedro, do you speak english?

Zasluzhy nelze vyjmenovat. Určitě bych na někoho zapomněla. Každý z vás dobře ví, kde se v burzovním běhu zapojil (senzační tým montérů stojanů, obětavé a pečlivé aranžování zboží, trpělivý prodej, bleskové třídění a úklid všeho, dokonalý a velkorysý bar na závěr). Což je super!

Vzpomínali jsme na ty, kteří kvůli pracovním, rodinným, rekreačním povinnostem z burzovní partičky pro tentokrát vypadli.

Radovali jsme se z návratu burzovní matky-zakladatelky!

Velkým potěšením pro nás bylo objevení nových burzovních pracantů!

Jen tak se to totiž dá zvládnout. A když jsem vyslovila obavu, jak dlouho (s ohledem na náš věk) budeme schopni tento zápal zvládat, odpověděla mi moje již jmenovaná Kamarádka, že prý až do smrti...

Jsem tedy klidná. ■

Jarní dobročinná burza je naplánována na termín 7.–9. 4. 2016.

Těším se na setkání! ■

Markéta Vokrouhliková

BUS VERSUS VLAK

aneb Řekni mi, čím jezdíš, a já ti řeknu, jaký jsi

Pocházím z Náchoda, což je sice okresní město, ale rozhodně ne žádný významný železniční uzel, jako třeba Česká Třebová. Čili když jsem začala jezdit do školy do Prahy (v neděli večer tam, v pátek večer zpátky), volila jsem přímé spojení autobusem, vlakem bych musela minimálně jedenkrát přestupovat ve Starkoči, nebo i vícekrát v Jaroměři, Hradci...

Ale já bych si autobus vybrala tak jako tak. Cesta trvala asi tři hodiny, podle toho, jestli se zajíždělo do Chlumce a do Poděbrad, D11 tehdy ještě nebyla. Sezení jsem většinou vybírala v zadní části vozu, méně totiž hrozilo, že si někdo přisedne, a v řadě za řidičem, to je prý bezpečnější. Předsevezí, že se po cestě budu učit, jsem málokdy dodržela, celou dobu jsem četla a četla a četla a někdy jsem taky usnula. Tehdy jsem byla opravdu vášnivá čtenářka, milovala jsem Wolkera, Zábranu a Ivana Klímu. Pamatuju si, že za jednu cestu jsem přečetla Hrabalovy Osře sledované vlaky. A donekonečna mě bavilo koukat z okna a snít. A vždycky mě bavilo celou cestu svačit a rovnat si myšlenky v hlavě.

Jsou to vzpomínky starší dvaceti let. Ale až teď mne napadlo, z čeho pramení to, že jsem takový autobusový typ. Přirozené své výhody má jak bus, tak vlak, a dalo by se dlouze porovnávat a třeba se o tom i pohádat. Já bych tuto pomyslnou polemiku uchopila takto...

Jsem introvert, vyrostla jsem v paneláku, jezdím autobusem

Mé nároky na osobní prostor nejsou velké, zato poměrně striktní. Cestu busem si užívám sama za sebe, nechci s nikým zapřádat hovory, nechci být rušena pobíhajícími dětmi, vydržím delší dobu nejít na WC, jsem ukázněná, zodpovědná,

Šubrtovi na výletech

Moje rodina miluje výlety, nejčastěji a nejraději jezdíme na výlety vlakem po různých místech České republiky. Během roku rádi vyrážíme na výlety většinou v sobotu. Už v pondělí se Matěj s Adélkou ptají, co budeme dělat o víkendu, a když nemají výpravu se skautem, tak většinou vymyslím nějaký výlet podle počasí. Jedeme třeba do zoo do Ústí nad Labem, Děčína, Chomutova, Tábora nebo do Plzně. A v zimě rádi navštěvujeme aquaparky v Pardubicích, Děčíně a v Kolíně. Na jaře a na podzim chodíme po různých hradech, zříceninách, rozhlednách... Nebo jen tak vyrážíme do přírody. Na některé výlety chodíme sami, ale většinou přivzeme kamarády. Auto máme, ale tím jezdíme jen na hory a na dovolenou stanovat do Lanžova. Ale i tam se neustále přesouváme na různá místa vlakem ze Dvora Králové nad Labem. Vlastně i na chalupu do Počátek jezdíme vlakem, sice to trvá déle, ale nás to baví. A pak to večerní dobrodružství dostat se z vlakové stanice vzdálené čtyři kilometry od Počátek za svitu měsíce má taky něco do sebe. ■

Kristýna Šubrtová

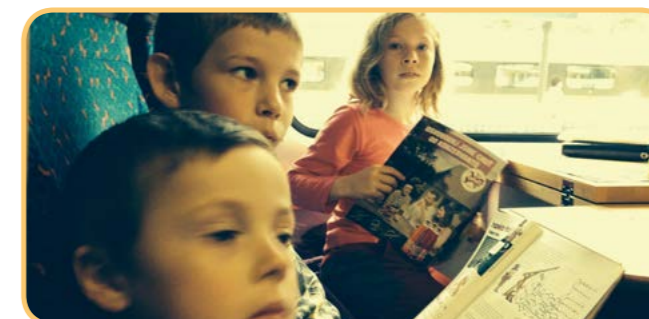

Foto: Archiv rodiny Procházků

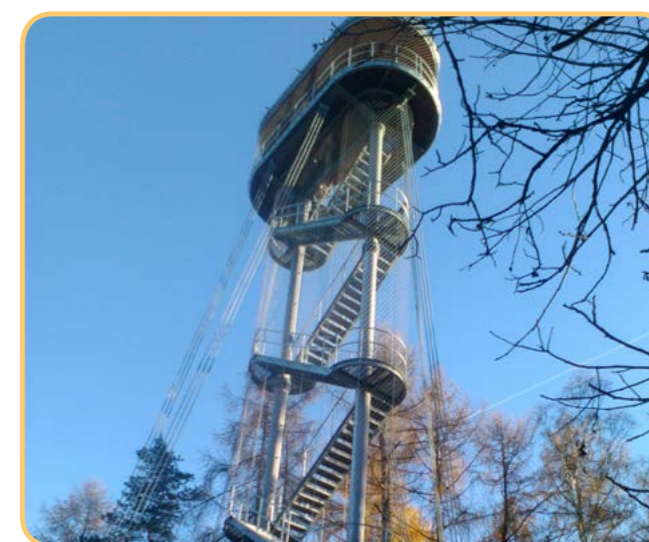
ohleduplná k ostatním cestujícím. Zajímám se o humanitní vědy, mám ráda kvalitní hudbu, knihy a filmy. Chodím do fitka a ráda lyžuju. Autobusem jsem ochotna jet i na dovolenou do Španělska, nelehám si do uličky, umím dobře spát vsedě, někdy ani nevystupuji při zastávkách na odpočívadlech. Na dovolenou jezdím do Skandinávie, do Chorvatska a mým tajným snem je projet transsibiřskou magistrálu autobusem. Nemůžu říct, že bych cesty busem přímo milovala, ale rozhodně je vyhledávám.

Jsem extrovert, mám ráda přírodu a jezdím vlakem

Nemusím být zrovna maskáčovanéj trempík, kterej jezdí vlakem, aby spolucestující potěšil svým hrábnutím do strun, jsem obyčejná holka, která má ráda kolem sebe větší prostor, ve kterém ale klidně přivítá haldu různorodých lidí. Inu, mám ráda společnost, ať už v kupéčku, nebo v otevřeném vagoně.

Miluju cesty vlakem a miluju vlaky jako takové – od těch supermoderních rychlíků se stevardy na palubě, občerstvením, wifiinou, až po ty nejobyčejnější motoráčky, které stávají na každé mezi. Ráda se seznamuji, živě si povídám se spolucestujícími, častými tématy těchto hovorů bývá právě cestování, mé oblíbené toulky přírodou, ale čile se svezu i o svém rodinném životě, prostředí, odkud pocházím, a poněvadž jsem vášnivá kuchařka, zabrousím i na toto pole. Pokud se věnuji sportu, volím míčové hry, vodáctví a vysokohorskou turistiku. Jsem fotbalová fanyanka. Na prázdniny jezdím se stejnou chutí pod stan k českému rybníku i do příjemného hotýlku v Karibiku. Hlavně to musí být s partou prima lidí. ■

Příjemné cestování, ať už vlakem, či busem, přeje Zuzana Sadílková.

2x foto: Archiv rodiny Šubrtů

Pozitivní, neoriginální, zvědavý Breptův dotazník nejen o dopravě

Odpovídají tři grácie – lektorky Nové Trojky, mladé a krásné, šikovné a... Však čtete sami. Jestli ony nejsou nějak moc vzorné...

PATRICIE WEINRICOVÁ

Lektorka keramiky, absolventka SUŠ Václava Hollara, obor výtvarné zpracování keramiky a porcelánu. Líbezná, usměvavá, milá a prakticky vegetariánská tmavovláska, o které byste neřekli, co má za sebou – bývala rebelkou, výstřední umělkyní, vzpurnou solitérkou. Miluje svou rodinu, zvířata a umění a my máme rádi ji.

1. Jaký jsi dostala nejkrásnější vánoční dárek?

Klid, pohodu, odpočinek a lásku během vánočních prázdnin na venkově.

2. Jaké jídlo máš obzvlášť ráda?

Miluju čokoládu, sladké dezerty, zbožňuju ovoce všeho druhu a také mám moc ráda italskou kuchyni.

3. Jakému sportu se nejraději věnuješ?

Bohužel nejsem moc sportovní typ, ale našla jsem zalíbení a velký relax v hot-józe. Také ráda plavu, nejlépe v moři.

4. Jakou knihu právě čteš?

Malevil, který napsal Robert Merle. Je to krásný postapokalyptický příběh.

5. A jaká kniha je tvoje oblíbená, ke které se vracíš?

Je jich víc, ale už jako dítě mě uchvátil příběh Harryho Pottera a uchvacuje mě dál. Knížky jsem přečetla jak v češtině, tak v angličtině.

6. Jaký film bys mohla vidět pořád znovu?

Zase Harry Potter. © Ty filmy obdivuju také z výtvarné stránky, jsou krásně

zpracované.

7. Jakou hudbu posloucháš?

Nikdy jsem neměla vyhraněný styl. Poslouchám všechno možné, hudbu moderní i klasickou.

8. A co vůbec děláš nejraději?

Maluju, kreslím, modeluju. Taky čtu nebo sleduju oblíbené seriály. Ale na to vše je potřeba klid a dostatek času.

9. Jakou historickou osobností bys chtěla být, kdyby sis musela na nějakou dobu vyměnit identitu?

Fridou Kahlo (kromě té nehody) nebo Paulem Gauguinem (kromě té syfilidy).

10. A jakým zvířetem bys chtěla být (kdyby nebylo zbylí)?

Zvířata mám moc ráda, těžko se rozhodnout. Rozhodně nějakým, do jehož života nezasáhl negativně člověk.

11. Je něco, co ti dělá na světě opravdu radost?

Pocít, že se nemusím kvůli ničemu trápit. Klid, moje rodina. Když dělám někomu radost já. A největší radost mi svou přítomností a humorem dělají moje máma a můj partner.

12. Je něco, co tě trápí?

Vždy se něco najde, ale našťastí jsou to všední věci, nic velkého.

13. A poslední otázka, abychom učinili zadosť zadání: Co je tvoje krevní skupina? Auto, motorka nebo jiný dopravní prostředek?

Nejsem řidička, ale asi bych si vybrala auto. Je pohodlné, praktické a například na takovém festivalu se dá použít i jako ložnice. ☺

VERONIKA PUDLOVSKÁ

Lektorka výuky na klavír a flétnu. Absolvovala Gymnázium a Hudební školu hl. m. Prahy, hraje na klavír, tancuje,

zpívá ve sboru, studuje vysokou školu, vlastně dvě školy... Vždycky se na ni v Trojce těšíme. Zkrátka naše Verunka.

1. Jaký jsi dostala nejkrásnější vánoční dárek?

To se asi nedá říct. Byla jsem ráda, že jsem s přáteli a s rodinou.

2. Jaké jídlo máš obzvlášť ráda?

Así sushi. Jednou za čas si s přítelem uděláme radost a jdeme na sushi.

3. Jakému sportu se nejraději věnuješ?

Nejradši tancuju. Začalo to v tanečních, kde mě tancování tak chytlo, že jsem pokračovala až do druhých speciálků.

4. Jakou knihu právě čteš?

K Vánocům jsem dostala knihu Co svět světem stojí, tak jsem se do ní hned pustila.

5. A jaká kniha je tvoje oblíbená, ke které se vracíš?

Nejradši se vracím k Malému princovi, má pro mě veliké kouzlo.

6. Jaký film bys mohla vidět pořád znovu?

Těch je spousta. Nikdy nepohrdnu Pelíšky, Rebely a dalšími českými filmy, a třeba Nedotknutelní jsou super.

7. Jakou hudbu posloucháš?

Jelikož jsem osm let na gymplu studovala vážnou hudbu, občas na ni mám náladu a pustím si ji. Jinak je to různé, nedá se to moc specifikovat.

8. A co vůbec děláš nejraději?

Relaxuju na sluníčku v létě.

9. A jakým zvířetem bys chtěla být (kdyby nebylo zbylí)?

Ptáčkem, chtěla bych se proletět, kam by se mi zrovna zachtělo.

10. Je něco, co ti dělá na světě opravdu radost?

Když mám splněné povinnosti a čeká mě nějaká odměna, třeba prázdniny. ☺

11. Je něco, co tě trápí?

Bohužel ano, ale když mi to přijde do hlavy, tak nad tím moc dlouho nepřemýšlím a snažím se přijít na jiné myšlenky.

12. A poslední otázka, abychom učinili zadosť zadání: Co je tvoje krevní skupina? Auto, motorka nebo jiný dopravní prostředek?

Así auto. Motorek se trochu bojím a třeba MHD je občas fakt šílená!

3x foto: Archiv N3

MONIKA ŠIMÁKOVÁ

Vzděláním učitelka v MŠ a povoláním studentka filozofické a divadelní fakulty. Lektorka dramaťáků a pyžámkových večírků, odbornice na primární prevenci, veselá a dospěláckým večírkům se v žádném případě nevyhýbající slečna, další z našich trojkových pokladů.

1. Jaký jsi dostala nejkrásnější vánoční dárek?

To nedokážu říct. Za krásné považuju všechny dárky.

2. Jaké jídlo máš obzvlášť ráda?

Jím vše zeleninové, jsem totiž už několik let vegetariánka.

3. Jakému sportu se nejraději věnuješ?

Ráda chodím na spinning či pilates.

4. Jakou knihu právě čteš?

Hamleta.

5. A jaká kniha je tvoje oblíbená, ke které se vracíš?

Vždy a často se vracím k Malému princovi.

6. Jaký film bys mohla vidět pořád znovu?

Na filmy nemám příliš času, ale od dětství miluju Sám doma a vždy se ráda podívám na Trainspotting či Amelii z Montmartru.

7. Jakou hudbu posloucháš?

Vyhýbám se moderním stylům hudby, uměle vzniklé muzice. Vyrostla jsem na punkové hudbě a její subžánry mě doprovázejí dodnes.

8. A co vůbec děláš nejraději?

Nejraději čtu a chodím na koncerty.

9. Jakou historickou osobností bys chtěla být, kdyby sis musela na nějakou dobu vyměnit identitu?

☺

Vybrat si jednu osobnost je těžké, jako první mě napadl Karel Čapek pro jeho nesmírnou inteligenci a talent. Na druhou stranu bych nechtěla mít stejný osud jako on.

10. A jakým zvířetem bys chtěla být (kdyby nebylo zbylí)?

Así pes, ten náš se má tak dobře, že bych si to přála taky. ☺

11. Je něco, co ti dělá na světě opravdu radost?

Vždy mi udělá radost, když potkám někoho, kdo se na věci dokáže podívat z více úhlů a není zahleděn pouze do sebe.

12. Je něco, co tě trápí?

Asi ne. ☺

13. A poslední otázka, abychom učinili zadosť zadání: Co je tvoje krevní skupina? Auto, motorka nebo jiný dopravní prostředek?

Auto je pohodlné, ale také ráda cestuju vlakem. Považuju se totiž za šilenou, až nebezpečnou řidičku. ■

Jolana Kurzweilová

Brepta se raduje

IRENA SE VRACÍ

Často o sobě říká, že už dávno není žádná doktorka (medicínu vystudovala s červeným diplomem), ale přitom přesně ví, jak v zimě na horách vyřešit zánět středního ucha u pětiletého dítěte... „Nasad jí čepičku!“ Zastánkynek nekonečného množství druhých šancí. Žena, která založila tradiční dobročinných burz Nové Trojky. Do vzpomínek mnoha z nás se vryl obrázek Ireny, která kojí malého (no, on už zase tak malý nebyl) Samička a současně

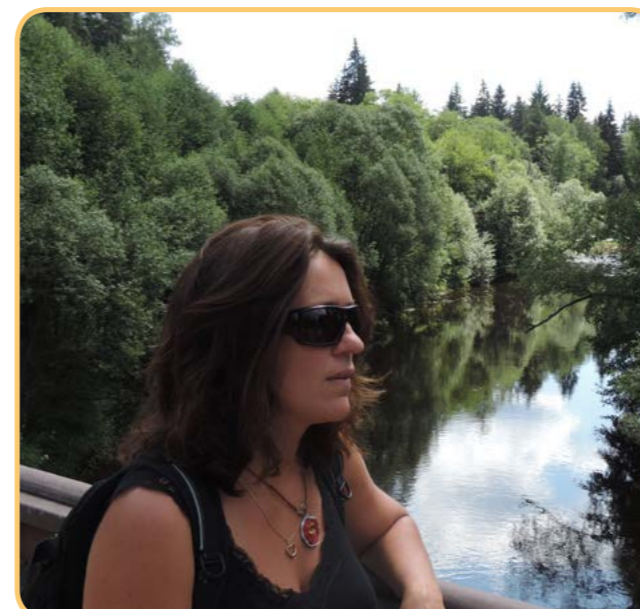

Foto: Markéta Vokrouhliková

přijímá burzovní zboží k prodeji. První koordinátorka tradičních akcí Nové Trojky. Členka pracovního týmu a spolku. Dcera dědy Petra. Příkladná maminka tří dětí, kterou jiné (tedy minimálně moje) děti dávají svým rodičům za vzor. Obětavá manželka, která bez váhání následovala svého muže při jeho cestě za prací do cizí země. Silná žena, která dokázala učinit rozhodnutí a vrátit se sama s dětmi do Prahy. Krásná, vzdělaná a inspirativní. Dobrovolnice na legendární středně dárkové dílně Nové Trojky. Ve Francii hravě vystudovala matematiku a informatiku s lidmi o polovinu mladšími. Nejtolerantnější snacha, jakou si kdo dokáže představit. Kamarádka. Znalkyně moderních technologií. Romantická, důvěřivá, soutěživá a hravá. Řidička sedmimístného Volva s francouzskou espézetkou. „Pěkný, mami. Tak tam ještě napiš, že je klidná, nikdy nevybuchne, nenaštve se, má nadhled, to se mi na ní líbí. Mám ji ráda. Snaží se všechno brát s humorem. Je strašně hodná, prostě skvělá a krásná, komunikativní (s každým si povídá!), ambiciózní, pracovitá, silná osobnost. Je chytrá.“ A+K

Díky za každou chvíli s ní strávenou. ■

Markéta Vokrouhliková

Jarní akce v N3

Milí breptovští čtenáři,

i v tomto čísle vám chceme připomenout akce, které nás v následujícím období v Nové Trojce čekají a na které byste se měli v každém případě vypravit! První v řadě bude únorový Masopust. Těšit se na něj můžete v neděli 14. února od 10 hodin. Taškařice pro malé i velké vás určitě nezklame. Přijďte v masce nebo i bez!

V neděli 13. března odpoledne půjdeme jako již tradičně

Breptova kurzovní novinka

Cvičení seniorů

V září nám na Praze 3 probíhala velmi smysluplná akce Týden seniorů, v rámci které mohli senioři mimo jiné navštívit Novou Trojku a vyzkoušet si zdarma kondiční cvičení. Přišlo osm žen a jeden muž a všichni byli s náplní lekce spokojeni, a tak z jejich řad vznikl nápad, jestli bychom jim nemohli takový kurz na míru otevřít pravidelně. Jak známo, v Trojce není nic nemožné, proto od října cvičíme každé úterý od 12 hodin za velmi příznivou cenu 50 Kč. Mohu prozradit, že nejstarší

Brepta radí

Dopravní rady dědy Petra

V Nové Trojce jsem se mimo jiné také zapojil do celopražské akce Bezpečné cesty do školy. Na začátku byla bohužel smrtelná nehoda osmileté Anežky na křižovatce Prokopova x Rokycanova. Od této hrozně smutné události uplynulo již šest let, ale stále nám ji připomíná pomník na zdi garáží, kolem kterého s dětmi chodím. Snažím se, připouštím trochu stereotypně, dětem zdůrazňovat vždy, když jdeme kolem, jak je důležité rozhlédnout se na obě strany, i když nám na semaforu svítí zelená. Nedodržení této zásady se stalo tehdy Anežce osudným. Rovněž mě ničí neukáznost dětí při okraji ulice, kdy při rychlosti aut, a mnohdy to je přes 50 km/hod., by řidiči nezbyl čas zareagovat na vpád dítěte do vozovky.

Velmi mnoho pro bezpečnost našich potomků dělá hnutí Pražské matky v čele s úžasnou paní Jarmilou Johnovou. Hluboce se jim klaním a oceňuji jejich práci a výsledky, které si ostatně můžete prohlédnout sami na stránkách www.prazskematky.cz.

Brepta pro dětské čtenáře

Co vyhrají princezny?

Panu králi se podařilo získat pro tři princezny tři vzácné dárky: sedmimilové taneční botky, ve kterých překrásně zatančí i úplné polénko, kouzelné flétny, na které zahraje líbeznou píseň i ten, kdo je zcela bez hudebního sluchu, a džbánek, z něž nikdy neubude kouzelná emulze, zaručující tomu, kdo si jí namaže ruce, zručnost a šikovnost.

Poznáte, jaký dárek dostala princezna Patricie, jaký princezna Markéta a jaký princezna Maruška?

A co myslíte, užijí princezny své dárky, nebo si je raději vymění? ☺

Námět Jolana Kurzweilová,
technické zpracování a vytvoření bludiště Jan Kurzweil

vyprovodit Moranu. Čím více nás bude, tím větší je šance, že zima rychle zmizí. Tak neváhejte a pojďte s námi, snad naposledy v čepici a rukavicích... Vrcholem novotrojkové jarní sezóny jsou bezesporu Čarodějnice v Zahradě. V pátek 29. dubna se v 16 hodin sejdem a v Integračním centru Zahradu rozjedeme oblíbený čarodějnický rej s košťaty a buřty. A to už bude jaro!!!

Na viděnou se těší všichni z Nové Trojky
(a Brepta s očima na šfopkách)

cvičence je 76 let a spolu s ostatními tvoří velmi sympatickou, přátelskou a šikovnou skupinu. Jejich nadšení a elán mi dělá radost, všechny po hodině v tělocvičně odcházíme s úsměvem na tváři. Doufám, že nám toto pěkné nastartování vydrží a do našich řad bych ráda pozvala i další aktivní a pohybové ženy i muže.

Zuzana Sadílková

Vynakládáme velké úsilí, abychom dětem dali do hlaviček co nejvíce vědomostí a dovedností, ať již ve škole, kroužcích atp. Zkuste ale své dítě někdy nenápadně pozorovat, jak si počíná před přecházením a při přecházení ulice. Já to dělám velmi často, a jen několik rodičů (dvě rodiny z 10?) z toho vyjde uspokojivě. Říkám úmyslně rodičům, protože na nich leží dopravní výchova tím největším dílem. A to už od malička.

Když jsem měl přispět do publikace a Cédéčka Pohádková Trojka, znova jsem se vrátil k tomuto tématu, které děti již trochu nudí, ale pokud jim sem tam na YouTube pustíte můj příběh Opatrné autíčko, snad to nebude na škodu a mně to polichotí.

Děda Petr Hájek

I malé dítě ví, že **všechny cesty vedou do Říma**. Je jedno, jestli zvolíte auto, vlak, autobus či letadlo. Hlavně se tam vydejte! Praha je krásná, ale něco jako Pantheon, kde lidé obracejí tvář k nebi nepřetržitě 2 000 let, tu prostě nenajdete. A můj tip? Přivstaňte si, vystoupejte uzoučkými schody na střechu svatopetrského chrámu a kupte si od mnichů za necelé euro lahodnou italskou kávu. Pak si ji v ranním slunci pomalu vypijte a kochejte se neskutečnými výhledy na božské město. Úžasné na tom je, že tenhle luxus si můžete dovolit, i když nemáte tučné konto. A vsadím se, že si takový okamžik budete pamatovat možná až do konce života!

Nejezděte z Prahy do Českých Budějovic autem v pátek odpoledne. Jinak necelé dvě hodinky trvající cesta se v tento čas mění v nervy drásající zážitek plný pomalého popojždění či stání v kolonách. A pokud máte za sebou dvě nezvedené děti, je to opravdová zkouška trpělivosti. Rekord naší rodiny – tři hodiny a třicet minut. Uááá!!!

EDITA JANEČKOVÁ

Nabádám všechny milovníky cyklistiky, aby kombinovali dopravu, a to kolo – vlak. Například přímo na pražském Andělu (ze zastávky u Ženských domovů!) můžete s bicyklem naskočit do vlaku, končícího ve stanici Rudná u Prahy. A odtud jet úžasnou, nepřilíš náročnou a líbeznou cestou, oblohou přes Karlštejn a okolo Berounky zpět na Smíchov, nebo naskočit zase do vlaku (třeba v Černošicích nebo v Radošíně), a poslední nudný kus cesty se zase popovést. A takových cest je okolo Prahy nepočítaně! Do toho!

JOLANA KURZWEILOVÁ

Dvoufázový výlet vlakem

Rodiče malých dětí nechci strašit. Nicméně je nutné vědět, že od určitého věku (cca 13+) se rodinné výlety začnou více či méně komplikovat. Toto období bych nazvala: „Řím ano, Říp ne!“. Pro náš novoroční výlet jsem dostala nápad, který se ukázal jako geniální. Dokonce i skupinou 13+ byl označen jako dobrý!!! Otestován byl na vzorku tří rodin.

Princip spočívá v tom, že dospělí odjíždí vlakem v osm hodin ráno (v našem konkrétním případě opravdu pouze pár hodin poté, co skončil silvestrovský večírek). V naprosté harmonii a zvoleným tempem ujdou svých 15 km. Zatímco děti (věková skladba 7-15 let) se v klidu prospí, nasnídají, starší obstarají ty mladší (nebo naopak?) a s několikahodinovým zpožděním následují své rodiče. Při vhodně zvoleném timingu se obě skupiny potkají na předem domluveném místě.

Perfektně nám to zafungovalo. Výlet si užili dospělí i děti. Obě

Správně řešení Breptova kvízu ze str. 16: 1J, 2A, 3H, 4D, 5F, 6B, 7G, 8C, 9I, 10E

BREPTA, časopis přátel Rodinného a kulturního centra Nová Trojka

Vychází 2krát ročně v Praze
Evid.č. period. tisku: MK ČR E 18531.
Vydavatel: **NOVÁ TROJKA, z.s.**, Jeseniova 19, 130 00 Praha 3, IČ: 26594161.
Vydavatele zastupuje Edita Janečková.

Brepta poprvé spatřil světlo světa v roce 2007. Číslo 18 vychází v únoru 2016.

Breptu č. 18 koordinovala Kateřina Ondroušková. Do jeho tvorby se zapojili tito přispěvatelé a přispěvatelky: Petr Hájek, Edita Janečková, Jolana, Jan a Jaroslav Kurzweilovi, Míla Kramná, Radim Procházka, Eva Procházková, Kiki Rudišová, Zuzana Sadílková, Markéta Vokrouhlíková, a další oslovení.
Pro Breptu fotila Petra Vlášková a další.
Chyby a překlepy odstraňovaly Zuzana Ježková a Edita Janečková
Grafické zpracování: Eliška Wimmerová

Vážení čtenáři, nakládejte prosím s Breptou ekologicky. Pokud jste už dočetli, možná najdete někoho, kdo se vašeho Brepty rád zmocní. A pokud vás náhodou osmnácté číslo nudí, odložte ho prosím do tříděného odpadu. Autoři své články píšou bez nároku na honorář. Předem děkujeme za vaše dobrovolné příspěvky na Breptu do breptovské kasičky. Předchozí čísla najdete na webu www.novatrojka.cz v sekci „ke stažení“.

Vaše e-maily očekáváme na adrese brepta@novatrojka.cz.

skupiny měly dostatek zážitků, které si zbytek (již společně) cesty mohly sdělovat.

MARKÉTA VOKROUHLÍKOVÁ

Foto: Markéta Vokrouhlíková

Plus: Cesta Leo Expressem z Ostravy do Prahy byla báječným zážitkem. Slečna průvodčí, tedy spíše stevardka, byla velice příjemná, kmitala a nosila občerstvení jako divá. Určitě si za celou cestu ani nesesla, zejména díky partě našich spolucestujících, mladých chlapců, kteří si postupně z jídelního menu objednávali a objednávali... V Praze si asi chudák slečna musela hodit nožky na stůl.

Minus: Cena za cestování vlakem. Zdá se mi to dost drahé a přitom konkurence dopravních společností je poměrně velká. Autobusem je cestování pořád levnější... Škoda.

Plus: Využijte k dopravě po Praze své nohy. Je to levné, zdravé a překvapivě rychlé!

ZUZANA SADÍLKOVÁ

Můj dopravní tip zní: „**Jeďte vlakem a nechte se hýčkat moderními službami a výhledem z okénka.**“ Ale pokud vás nepřesvědčí doporučení ženy se sklony k ekoterorismu, tak přidávám komentář pravověrného motoristy, který jel vlakem naposledy ve 20. století a nadšeně komentoval posun v cestování ve 21. století. Z cesty na Moravu vlakem Leo Express byl jako u vytržení: „Je to tu jako v letadle, podává se káva, mám dvojsedačku celou pro sebe, je zde teplo, internet a zásuvka. A nemusím řídit!“ Neuvěřitelná pochvala od profesionálního řidiče, který je srostlý s volantem, s jeho vozem ho spojuje silná citová vazba a jinému řidiči než sobě nedůvěruje...

MÍLA KRAMNÁ

Novoroční jízda Nové Trojky aneb Odhalte s námi, co by jinak zůstalo zahaleno!

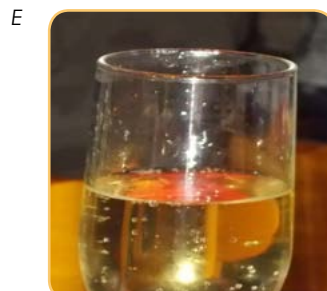
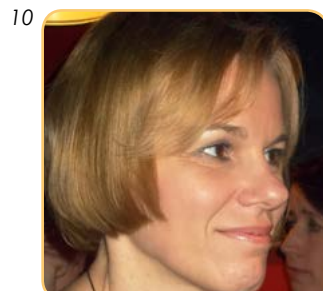
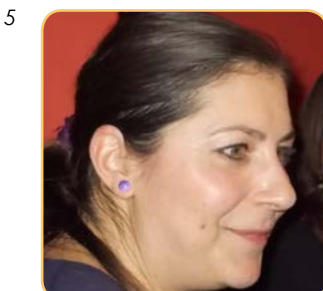
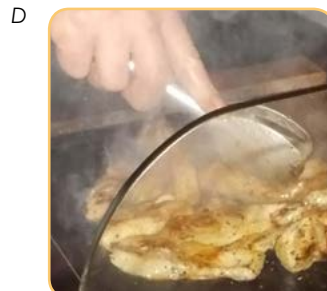
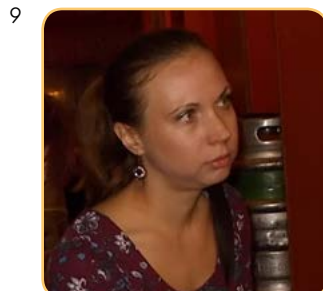
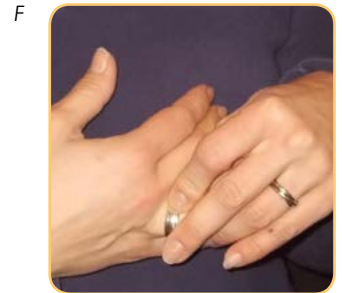
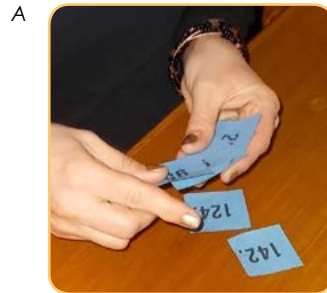
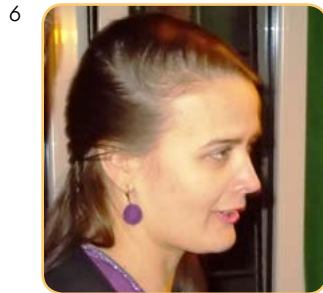
Na tradičním vánočním večírku Nové Trojky (který tradičně probíhal v lednu) získali naši paparazziové inkriminující a pohříchu indiskrétní dokumenty. Deset fotografií doličných už ale nestačili přiřadit k patřičným zločincům.

Čtenáři, teď přichází tvoje chvíle. Kdo to dokáže a přiřadí správná písmenka a odpověď v zapečetěné nepromokavé

obálce doručí o prvním jarním úplňku na neznámé místo, vyhraje cenu nedozírné hodnoty!

Do toho!

(P. S. Správné řešení je skryto na některé z předchozích stránek.)

20x foto: Archiv N3